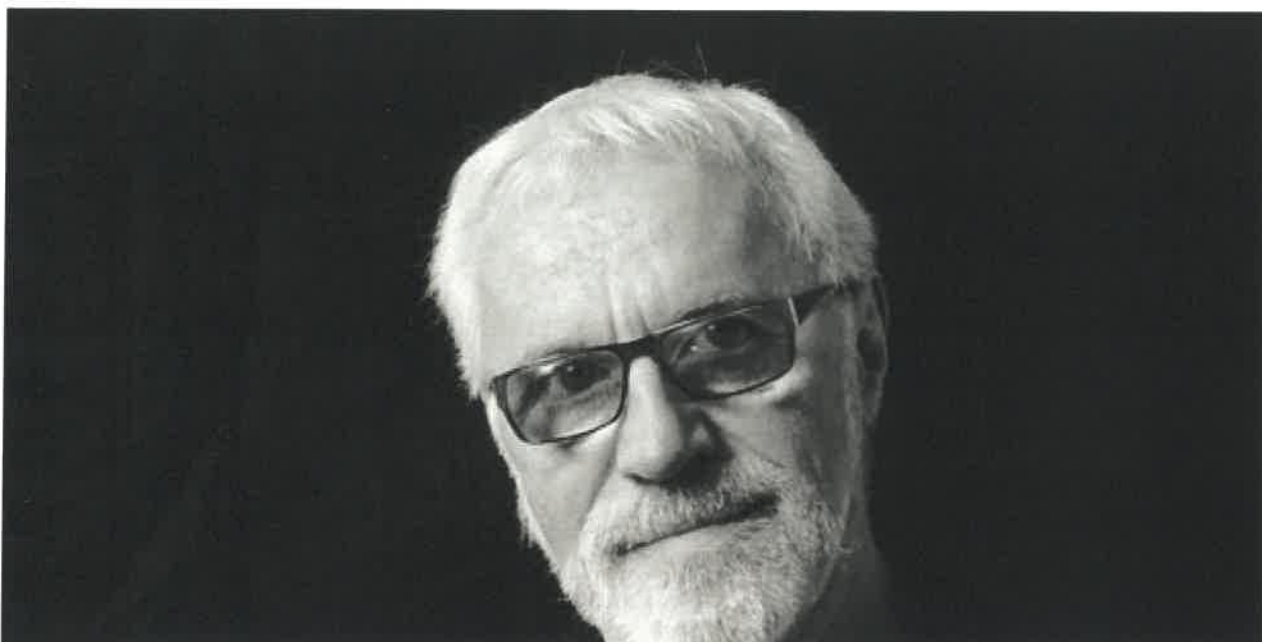

MANDAG 23. APRIL 2018

Bli abonnent!

ANMELDELSER TEATER KULTUR

Total skivebom

ANMEDLER: Fredrik Rütter er Tønsbergs Blads anmelder

Av Fredrik Rütter

22. april 2018, kl. 20:48 ▾

Spillestilen er også ekstrem. Det snakkes, nei det gjør det ikke, det skrikes gjennom 120 minutter, og det på et nivå som gjør at en sitter utmattet i stolen allerede etter førti minutter.

DEL

f

...

Når Teater Ibsen presenterer forestillingen «Lille Eyolf» skrives det at den er etter Henrik Ibsen. Allerede med det annonseres det at denne versjonen, som den tyske regissøren Silvia Rieger er ansvarlig for, ikke er helt ibsens.

At den ikke er det, forsterkes enda mer når teateret har sett seg nødt til å legge et forklarende ark til orientering inn i programmet. Der får publikum vite at da de hentet inn denne regissøren visste de to ting: forestillingen kom til å bli kompromissløs, og den ville bli en opplevelse publikum kom til å huske.

Ikke nok med det. Teatersjef Thomas Bye kommer personlig i publikumsfoajeen femten minutter før forestillingen skal begynne, og sier til de fremmøtte at de får begge deler. Han opplever også at dette vil være en forestilling som enten blir hatet eller elsket.

Det belegger han ved at flere i salen gikk under generalprøven og prøveforestillingene, og det blir fortalt at det er helt OK.

Spillestilen er ekstrem

Regissør Silvia Rieger har lang fartstid fra Volksbühne i Berlin hvor legendariske Frank Castorf regjerte i 25 år. Det teateret var en sterk eksponent for regiteateret, hvor det var nærmest regissøren som spilte hovedrollen. Det gjør så absolutt regissør Rieger i denne versjonen av «Lille Eyolf».

For henne har det ikke vært nok med Ibsens replikker for å få frem det hun ønsker. Hun har fylt på med masse tekst av herrene Jens Børneboe og Søren Kierkegaard. Det i slike mengder at det nærmest drukner Ibsen, og en skal kjenne Ibsens stykke ekstremt godt for å henge med når det er tekst fra «Lille Eyolf» som fremføres.

Spillestilen er også ekstrem. Det snakkes, nei det gjør det ikke, det skrikes gjennom 120 minutter, og det på et nivå som gjør at en sitter utmattet i stolen allerede etter førti minutter. Teateret spanderer ørepropper til dem som skulle ønske det. Den velvillige tanken om å møte dette med et åpent sinn begynner å bli tynnslitt.

FAKTA

Teater

Etter Henrik Ibsen

LILLE EYOLF

Teater Ibsen, Skien

Nøtterøy kulturhus 26.april.

Bølgen kulturhus 27.

Bakkenteigen kulturhus 29.april.

Ligner mer på ablegøyer og galskap

Regiteateret er jo mer eller mindre blitt gammeldags, selv i Tyskland, så derfor undrer en jo på teatersjefens valg.

Det holder ikke helt å mene at Skien fortjener et kunstnerisk pust fra det store Europa, når det er et utdatert pust. Det er faktisk riktig at teateret har fått en kompromissløs forestilling, men det betyr ikke nødvendigvis at de har fått en god forestilling.

Ingen på scenen fremstår som annet enn karikaturer og marionetter. Det ropes, skrikes og hulkes, ofte er replikkene helt uforståelige.

Rømmegrøt får en stor plass gjennom hele stykket, og det helt uten noen forståelig grunn. Den kaster de på hverandre som i et gammeldags bløtekakenummer, midt i ansiktet.

LES OGSÅ

Omdiskutert forestilling sler nei til likegyldigheten: - Vi har opplevd at folk har gått undervels

Det at lille Eyolf dør, er det så vidt skuespillerne forholder seg til, men det er jo også litt slik hos Ibsen også. Den formen som skuespillerne har fått for å formidle den enkeltes sorg etter den hendelsen, ligner mer på ablegøyer og galskap i forskjellige former og uttrykk. Det samme kan en se i kostymene som kunne vært laget til en Walt Disney animasjonsproduksjon.

Rottejomfruen som kommer på besøk for å si noe om at ikke alt er som det skal være i dette hjemmet, dukker opp i et isbjørnkostyme. Det er ikke helt enkelt å henge med i svingene der, gitt.

Hvor lenge kan stemmene vare?

Det skal skuespillerne i hvert fall ha de henger med i svingene, og vel så det. De fem, Ola Otnes (Isbjørnen alias Rottejomfruen), Mari Dahl Sæther (Rita Allmers), Stian Isaksen (Alfred Allmers), Mathilde Alvilde Jacobsen Skarpsno (Asta Allmers/Eyolf) og Patrik Asplund Stenseth (Borgheim) har fulgt regissøren hele veien inn på hennes ville veier.

De jobber like kompromissløst som forestillingen selv og står distansen helt ut. Bare det er imponerende, men hvor lenge kommer stemmene til å vare? På grunn av dem, og bare på grunn av dem, er terningkastet såpass høyt som en toer.

Send tekst og bilder

Vi vil gjerne høre om smått og stort. Send oss noen linjer med bilder fra et arrangement som du ønsker å dele i TB.

Lik Tønsbergs Blad på Facebook

Liker 34 k personer liker dette. Registrer deg for å se hva vennene dine liker.